

„Nowa Reforma” wychodzi dwa razy dziennie.

Numer poranny wychodzi codziennie z wyjątkiem poniedziałków i dni świątecznych, numer popołudniowy codziennie z wyjątkiem niedziel i dni świątecznych.

Prenumerata wynosi:

	rocznie	połrocznie	kwartał	miesięcznie
W miejscu	24 koron	12 koron	8 koron	2 korony
W Austro-Węgrzech:				
z jednorazową przesyłką poczt.	82	16	8	2 kor. 70 h.
z dwurazową	85	19	9 kor. 50 h.	3 „ 20 „
W Państwie Niemieckim	86	18	9 koron	3 „
W innych państwach	48	24	12 „	4 „

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) uprasza się nadsyłać wprost do Administracji „N. Reformy” w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji i Administracji Nr 41. Dla rozmów zamiejscowych 1572. Nr rach. poczt. Kasy oszczędz. 857.484.

Rękopisów nadsyłanych Redakcja nie zwraca. We Lwowie sprzedaje numerów po 12 h.: w Biurze dzienników S. Sokółowskiego, ul. Jagiellońska 3 i w Biurze Płonna, ul. Karola Ludwika 9.

Cena numeru 10 hal., z przesyłką pocztową 12 hal.

NOWA

REFORMA

NUMER POPOŁUDNIOWY.

Prenumeratę przyjmują:

Zamiejscową: Administracja „Nowej Reformy” i wszystkie urzędy pocztowe; miejscową: Administracja „Nowej Reformy”. — Główna trafikarna w Ryńku — Agencja J. Hopasa i A. Salomonowej, ul. Szczepańska 9; Biuro dzienników M. Hopczyca, ul. Jagiellońska 7, Trafika w Sukiennicach.

Zamiejscową prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: We Lwowie Biuro dzienników: A. Buchstab, ul. Karola Ludwika 21. S. Sokółowski, ul. Jagiellońska 3. — W Jarosławiu A. Amster. — W Tarnowie M. Kochak. — W Wiedniu Herman Goldschmidt (sprzedaż oddzielnych numerów), I. Wollzeile 6. — M. Dukas Nachfolger, Haaseenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtu n. M., Berlinie, Lipsku, Bazylei i Wroclawiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Monachium i Norimberdze). — H. Schalek (Wollzeile). — W Paryżu Société Mutuelle de Publicité A. Lorette, directeur 61 Rue Rougemont.

Ogłoszenia (inzeraty) przyjmuje Administracja „Nowej Reformy” za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 20 h., za każdy następny raz 15 h. — Nadesłane po 60 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, cyfrowy, skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załączniki do „Nowej Reformy” (prospekty, cyrkularze, ogłoszenia i t. p.) przyjmują się za cenę 2 kor. od 100 egz. dla zamiejscowych, a 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorów.

Bez ultimatum.

Rezultatem wczorajszego posiedzenia reuinionu ambasadorów jest brak — rezultatu. Nie jest to żadna niespodzianka, ponieważ wszyscy doskonale wiedzą, że między trójporzuczeniem a trójporzuczeniem zgoda co do środków i sposobów egzekucji wobec króla Mikołaja jest niemożliwa. Uparte mimo to odwoływanie się ciągle do jakiegoś koncertu europejskiego, który gra sobie stale na poprzek, ma chyba na celu dokładne oznaczenie różnic, dzielących obie grupy muzykantów, niż pogodzenie ich i zharmonizowanie. „Europa” stała się już dawno pojęciem w polityce międzynarodowej — transcendentalnym, które wprawdzie istnieje, które wymawia się nawet z czcią i nabożeństwem głębokim, ale które ma bardzo małe znaczenie. Przysłowie „pomagać sobie sam, a Bóg ci pomoże także”, można w odniesieniu do polityki sparafrazować w ten sposób: „Pomagaj sobie sam, a „Europa” albo ci zaszkodzi, albo zachowa obojętność”.

Zdaje się, że świadomość takiego właśnie znaczenia „Europy” zapanowała już ostatecznie w kierujących sferach wiedeńskich. Hr. Mensdorff-Pouilly oświadczył to wczoraj w oczu synodowi arcykapłanów tego okrutnego bóstwa. Dziś zaś nadchodzą z Wiednia wiadomości, że postanowiono tam traktować Czarnogórę jako — wlamywanca, którego bierze się za kark bez ultimatum. Wyprawa celem wyparcia Mikołaja ze Skutari, nie ma posiadać charakteru wojny, lecz tylko — ekspedycję... karną. Jest tożda mądrego Mikołaja despekt nieład, bo dotąd urządziło się ekspedycje karne przeciw zbuntowanym Zulom, a nie przeciw „pomazancom bożym”, chociażby — z Cetynii.

Jakkolwiek jednak będzie się to przedsięwzięcie nazywało: „wojną” czy tylko „ekspedycją” lub „ekspedycją karną”, zawsze będzie ono krwawym i niełatwym. Całe szczęście, że przestaje ono być bezinteresownym, że Austria odstąpiła wreszcie od zamiaru egzekwowania wątpliwej woli Europy tak sobie, dla honoru tylko samego.

Wczoraj bowiem właśnie podpisano nowy układ z Włochami co do — podziału Albanii. Układ ten daje Austrii po pierwsze zabezpieczenie ze strony Włoch, powtórnie pewien obiekt kompensacyjny za ciężką i kosztowną wyprawę na Skutari, które razem z północną Albanią weźmie — ona sama...

Z punktu widzenia interesów austriackich jest to jedyny rozsądny rozwiązanie kwestii. Szkoła, że Berchtold wykrył je tak późno i po oddaniu Sandzaku Serbom. Jakby to ładnie teraz wyglądało, gdyby północna Albania była przyłączona do Sandzaku, a Sandzak do Buśni...

Ale i ta północno-albańska róża ma swoje kolce i to wielkie. Przedewszystkiem sam układ z Włochami. Dostają one z pewnością południową Albanię z takimi partami, jak Valona i Preveza. Jeszcze przed niespełna dwoma laty, Austria stała na tem stanowisku, że wybrzeże południowo-albańskie nikomu dotknąć nie wolno. Kiedyś k. Abruzzów na czele dwójki torpedowców włoskich zaatakował Preveze, hrabia Aehrenthal natychmiast zareagował na to tak energicznie, że odtąd przez cały czas wojny włosko-tureckiej wybrzeża albańskie przestały dla Włoch istnieć. Flota włoska bombardowała porty lewantyjskie, próbowała atakować Dardanele, zapuszczała się nawet na Morze Czerwone, aby dokuczyć Turkom, ale starannie omijała Albanie, ponieważ Austria oświadczyła, że widok chociażby jednego żołnierza włoskiego na wybrzeżach albańskich zrobi jej bardzo niedobre. Pamiętamy jeszcze te energiczne ataki przeciw Włochom, które prowadziła klerykalna prasa wiedeńska i ten epizod z gromadzeniem wojsk nad granicą włoską, z powodu którego gen. Conrad von Hetzendorf na żądanie Aehrenthala musiał ustąpić ze stanowiska szefa sztabu generalnego. Wszystko tutaj szło o tę samą południową Albanię, która, wedle wczorajszego układu, znalazła się stanowczo w sferze interesów włoskich.

Kampanie antywłoskiej z przed dwóch lat uśmiałono tam, że Austria nie może dopuścić, aby znakomite porty południowo-albańskie, szczególnie Valona, wpadły w ręce Włoch, bo wówczas, zamknąwszy cieśninę Otranto, mogłyby one każdej chwili odciąć Austrii jedyną jej wyście na Morze Śródziemne.

Dzisiaj warunki geograficzno-strategiczne na południowym Adriatyku, nie zmieniły się ani o jotę. Cieśnina Otranto ma między ta miejscowością a Valoną swoje stare 75 kilometrów szerokości i może być zawsze z jednakową łatwością zamknięta. A jednak dzisiaj Austria oddaje Włochom Valonę i południową Albanię, za cenę Albanii północnej, która nie ma ani w przybliżeniu tej wartości strategicznej i gospodarczej, co tamta.

To też ta wczorajsza transakcja włosko-austriacka stanowi pierwszy ogromny, bardzo ostry i kto wie, czy nie bardzo także jadowity kolce na tej skutarskiej róży, która Austrię ma zamiar wyrwać z ręki Mikołaja czarnogórskiego.

Drugą słabą stroną postanowienia Austrii jest niewyrównany jej rachunek z Rosją. W Petersburgu stoją na tem wygodnym stanowisku, że Skutari wprawdzie nie należy się Mikołajowi, ale skoro je wziął, nie należy mu go siłą odbierać. Gabinet petersburski ostatecznie nie miałby nic przeciw temu, gdyby Austrija bezinteresownie ruszyła na wyegzekwowanie wyroku Europy i gdyby przy tem straciła kil-

W oczekiwaniu wojny z Czarnogórą.

(Telegramy „Nowej Reformy”.)

Wiedeń, 2 maja.

Wczorajsze posiedzenie konferencji ambasadorów w Londynie nie przyniosło, jak było do przewidzenia, żadnej ulgi w sytuacji, lecz raczej ją zaostrzyło. Wczorajsze posiedzenie konferencji trwało bardzo krótko wobec bardzo głębokiej różnicy zdań, jaka objawiła się między mocarstwami trójporzuczenia a mocarstwami trójporzuczenia.

Deklaracja austriacka.

Zaraz na początku posiedzenia zabrał głos ambasador austriacki hr. Mensdorff-Pouilly i oświadczył, że zaszły już wszystkie te okoliczności, które usprawiedliwiają zajęcie przez Austro-Węgry stanowisko wolnej ręki. Jeżeli więc dzisiejsza konferencyja ambasadorów nie uchwali proponowanych przez Austro-Węgry środków przymusowych przeciw Czarnogórze, w takim razie Austria nie będzie się już czuła zmuszoną uchwałami konferencji londyńskiej w sprawie skutarskiej i rozpocznie na własną rękę akcję przeciw Czarnogórze, bez poprzednich kroków dyplomatycznych. Także po dzisiejszej odpowiedzi króla Mikołaja Austrija nie widzi powodu do modyfikowania swojego stanowiska.

Bez ultimatum.

Z tego oświadczenia wynika, że Austria chce rozpocząć akcję przeciw Czarnogórze bez wysłania ultimatum.

Dzisiaj przed południem odbędzie się w Schoenbrunn posiedzenie Rady koronnej pod przewodnictwem cesarza. Na posiedzeniu pod uchwalone będą wszystkie szczegóły wkrócenia do Czarnogóry.

Jak się dowiaduje, Austria zajmuje stanowisko, że wyprawa do Czarnogóry nie ma charakteru wojny, lecz tylko jest ekspedycją i z tego powodu Austria uważa ultimatum za zbyt ciężkie. Austria sądzi też, że sytuacja, z powodu afery z Essadem paszą, znacznie się zmieniła i obecna wyprawa skierowana jest nie tylko przeciw Czarnogórze, ale ma także na celu przywrócenie porządku w Albanii, gdzie panują stosunki anarchiczne. Zważywszy zaś, że król Mikołaj nie jest w stanie uporządkować stosunków w Albanii, podjęły się tej akcji Austro-Węgry razem z Włochami.

Traktat Austrii z Włochami.

Jak się dowiaduje, wczoraj podpisany został w Wiedniu nowy traktat między Austrią a Włochami w sprawie albańskiej. Układ ten zawiera rewizję wszystkich istniejących dotąd między Austrią a Włochami umów w sprawie albańskiej i ustanawia podział sfery interesów w Albanii między Austrią a Włochy. Układ ten przewiduje wszystkie ewentualności, jakie zająć mogą przy wkroczeniu do Czarnogóry i ewentualności dalszej idące na przyszłość, o ileby miało przyjść do podziału Albanii. Austrija i Włochy, na podstawie tego traktatu, postępować będą solidarnie w obecnym przesileniu.

Posłuchanie u cesarza.

Minister spraw zagranicznych hr. Berchtold był wczoraj na trzygodzinnym posłuchaniu u cesarza, równocześnie z szefem sztabu generalnego Conradem. Także prezydent ministrów Stuerghk był wczoraj na posłuchaniu u cesarza. Wczoraj wieczorem przybył tu węgierski premier Lukács, który weźmie udział w dzisiejszym posiedzeniu Rady Koronnej.

Zaniepokojenie w Wiedniu.

Wiedeń, 2 maja.

Wczoraj przez cały dzień panowało tu wielkie zaniepokojenie i zaciekawienie z powodu

tylko wtedy być wynagrodzona, gdyby Rosja otrzymała — Konstantynopol. Tu jednak znowu Anglia miałaby coś do powiedzenia...

Tak więc sytuacji nie można nawet po stanowczych postanowieniach wiedeńskich uważać za wyjaśnioną. Przeciwnie w dniu, w którym wojska austriackie wylądowały w San Giovanni di Medna, niebezpieczeństwo wielkich zakłóceń europejskich stanie się groźniejszym, niż było dotąd w ciągu całego trwania wojny bałkańskiej.

Na Schottenringu, w okolicy giełdy i we wszystkich kawiarniach panował wczoraj ogromny ruch. Wszędzie dyskutowali interesowani na giełdzie. Telegramy, nadchodzące z zagranicy od instytucji finansowych, w okamgnieniu rozchwytywano.

Z konferencji ambasadorów.

Londyn, 2 maja.

(Biuro Reutersa). Wczorajsze posiedzenie reuinionu ambasadorów zakończyło się o godzinie 555. Pierwszy opuścił zebranie ambasador rosyjski, ostatni wyszedł ambasador austriacki.

Obawy, żywione w związku z dzisiejszym posiedzeniem ambasadorów, nie spełniły się. Austro-węgierski ambasador, po opuszczeniu sali posiedzeń przez wszystkich ambasadorów, konferował dłużej czas w urzędzie spraw zagranicznych z ministrem Greyem. Urząd spraw zagranicznych oświadczył, że następna konferencyja ambasadorów odbędzie się w poniedziałek. W między czasie ambasadorowie przedłożą swoim rządów powzięte dzisiaj uchwały.

Narady ambasadorów.

Londyn, 2 maja.

Austro-węgierski, francuski i rosyjski ambasador odbyli wczoraj rano konferencję z ministrem Greyem.

Odpowiedź Czarnogóry.

Paryż, 2 maja.

Ag. Havasa donosi z Londynu: W odpowiedzi na krok mocarstw, Czarnogóra, zapewniając mocarstwa o poważaniu dla nich, oświadcza, że zajęcie Skutari nie jest wcale wyzwaniem mocarstw, wobec poprzednich postanowień mocarstw w tej sprawie. Czarnogóra wyraża żal, że nie zna granic Albanii, a odwołując się na notę z dnia 24 kwietnia w sprawie Skutari, oświadcza, że sprawę tę odpowiednio przedstawi w ciągu rokowań pokojowych, gdy sprzymierzeńcy ustalą będą ostateczne granice.

Rosja i Anglia wobec kwestii skutarskiej.

Londyn, 2 maja.

Biuro Reutersa dowiaduje się z kół rosyjskich:

Rząd petersburski i nadal jest silnie zdecydowany przeprowadzić uchwały mocarstw w sprawie Skutari: Rosja stoi na tem stanowisku, że miasto to musi być albańskim. Rosja nie daje wskazówek, jakie uchwałyby mocarstwa przeprowadzić należało, jednakże ubolewałaby z powodu akcji zbyt nagłej (!) lub odosobnionej, gdyż to mogłoby naruszyć zgodę mocarstw. Rosja podkreśla, że utrzymanie pokoju europejskiego jest najważniejszym zadaniem, i że z tego stanowiska należy oceniać wszelkie metody przeprowadzenia woli mocarstw. Nic nie wskazuje na to, aby Rosja w razie konieczności dalszych zarządzeń miała w nich wziąć udział, chociaż prawdopodobnie im się też nie oprze. Również nie wiadomo też, czy Rosja zechce zaważać Francję, a niewątpliwie wolałaby uczestnictwo któregoś z mocarstw trójporzuczenia, aby uniknąć nawet pozoru zerwania między trójporzuczeniem a trójporzuczeniem. Według zapatrzywania Rosji, rzeczą pierwszej wagi jest, aby koncert europejski pozostał nietknięty. Rosja zawsze jeszcze sądzi, że znajduje się wyjście z obecnych trudności.

Dalej dowiaduje się Biuro Reutersa, że niepo-

dobna uzyskać wyjaśnień w kwestii, jak daleko Anglia chce się posunąć. Prawdopodobnie sprawa ta będzie omawiana na dzisiejszej radzie gabinetowej. Według informacji Biura Reutersa, odpowiedź Czarnogóry nie jest jeszcze znana, ale oświadcza, że przedstawiciel czarnogórski Popovic, który rozmawiał z podsekretarzem stanu Nicolsonem, otrzymał ważne misje.

Ani w kołach urzędowych, ani dyplomatycznych, nie widać oznak pesymizmu.

Stanowisko prasy włoskiej.

Rzym, 2 maja.

Cała prasa zajmuje się znanym artykułem „Tribuny”, który oświecał stanowisko rządu włoskiego na wypadek czynnego wystąpienia Austro-Węgier przeciw Czarnogórze. Podczas gdy dotąd wielka część włoskiej opinii publicznej stała po stronie Czarnogóry, obecnie wszystkie wybitniejsze wpływy dzienników występują w ostrych artykułach przeciwko niej, podnosząc, że stanowisko Włoch jest dziś więcej uproszczone, ponieważ chodzi o przywrócenie porządku w Albanii. Prasa stwierdza, że Włochy działają w zupełnym porozumieniu z monarchią austro-węgierską.

Widoki porozumienia z Rosją.

Frankfurt, 2 maja.

Z Petersburga donoszą do „Frankfurter Ztg.”: W sferach dyplomatycznych liczą się z tem, że już w najbliższych dniach przyjdzie do przyjaźnielskiego porozumienia pomiędzy Austrią i Rosją. Po ogłoszeniu szczegółów, dotyczących zdobycia Skutari, opinia w Rosji zwraca się przeciw Czarnogórze, a wpływy panslawistyczne zostały w chwili obecnej sparaliżowane. Publiczność wszystkie wiadomości przyjmuje z zupełną obojętnością.

Korespondent dziennika frankfurckiego dodaje, że bądź co bądź dziwną i uderzającą tą informację otrzymał ze sfer kompetentnych.

Prasa francuska przeciw Czarnogórze.

Paryż, 2 maja.

„Figaro” żąda z całym naciskiem energicznego wystąpienia przeciw Czarnogórze. Król Mikołaj okazał za wiele braku poszanowania dla Europy, aby miał jeszcze zasięgnąć na cierpliwość. Nasz sentymentalizm — pisze „Figaro” — za długo spychał nasze interesy na drugi plan. Czarnogóra nie jest warta powszechnego wojny. Jeżeli akcja międzynarodowa, jakiej żądają Austro-Węgry, jest konieczną, aby odwrócić od nas taką katastrofę, to należy ją jak najrychlej, dzisiaj jeszcze, uchwalić taką akcją.

Spieszny powrót Serbów.

Salonika, 2 maja.

Onegdaj rano przybył do Saloniki pierwszy transport wojska serbskiego na pokładzie okrętu greckiego. W ciągu dnia wczorajszego przybyła reszta transportów. Wojska możliwe szybko przewożone są do Serbii. Część ich pozostanie w Koprniku i w Skoplje, gdzie się obwarują. Miasta Skoplje nie może nikt opuścić bez pozwolenia władz.

Sytuacja w Skutari.

Wiedeń, 2 maja.

„Albanische Correspondenz” donosi z Cattaro:

Od 29 kwietnia przywrócono znowu w Skutari komunikację telegraficzną. Cenzura jest jednak bardzo surowa. Faktem jest, że w ostatnich trzech dniach przed podaniem się miasta, nie padł ani jeden strzał, a wojska Essada paszy aż do chwili zaprzestania kroków wojennych walczyły z wielką brawurą. Zważając pod Taraboszem złożyły dowody wielkiego męstwa. Obecnie w Skutari są znów otwarte wszystkie sklepy, kawiarnie i restauracje. W wielkocennej niedzielę st. stylu udała się do rozporządzenia władzy wojskowej deputacja wybitniejszych obywateli do króla Mikołaja do Cetynii, aby powinszować mu zwycięstwa. — Król odpowiedział, że odtąd będzie im ojcem i ma nadzieję, że mieszkańcy, jako lojalni poddani, zdobędą sobie jego życzliwość.

Berlin 2 maja.

„Lokal-Anzeiger” donosi ze Skutari: Z Cetynii przybyli najlepsi urzędnicy do Skutari. Wszystkie władze administracyjne znów pracują. Oprócz tego przysłano do miasta wielkie zapasy żywności. Nędza i niedostatek pierwszych dni całkiem już zniknęły. Ruch pocztowy i komunikacja telegraficzna przywrócono w całej pełni. Również rozpoczęto przygotowania na uroczysty wjazd króla Mikołaja.

Essad pasza znajduje się w drodze do Durazzo, pozostawiając w Alessio jeden batalion, jako załogę. Oficerów czarnogórskich, którzy mu towarzyszyli, Essad pasza przy moście nad rzeką Drinem pożegnał następującymi słowami: „Dziękuję za dalszą eskortę. Znajduję się na wła-

ściwej granicy Czarnogóry i j Alba nii”.

Sytuacja w Albanii.

Wiedeń, 2 maja.

„Albanische Korresp.” otrzymuje z kompetentnej strony albańskiej następujące informacje: Uważamy, że obecna sytuacja w Albanii jest w najwyższym stopniu niebezpieczną. Rola, jaką odgrywa Essad pasza, dotąd nie jest wyjaśniona. Ale człowiek o tak gwałtownym charakterze, jak Essad pasza, który przy tem katolików nienawidzi, przedstawia dla Albanii wielkie niebezpieczeństwo. Usiłowania jego spotykają się też z energicznym oporem w całym kraju. Przyjść może z powodu tego do zaburzeń i krwawych walk. Mamy nadzieję, że Austro-Węgry i Włochy ukończą rozpoczęte dzieło w sprawie oswożenia Albanii i nieszczęśliwemu krajowi przywrócą pożądany pokój.

Belgrad, 2 maja.

W sferach politycznych pochwalają powszechnie projekt utworzenia królestwa albańskiego pod zwierzchnictwem sułtana. W tym duchu także prasa serbska urabia opinię publiczną.

Przymus paszportowy.

Wiedeń, 2 maja.

„Korrespondenz Wilhelm” donosi, że ministerstwo spraw wewnętrznych wprowadziło przymus paszportowy w stosunku do Czarnogóry.

Wojenny teren czarnogórski.

Konflikt Austrii z Czarnogórą zaostrzył się tak bardzo, że możliwość wojny staje się chwilami pewnością. Wobec tego nie od rzeczy będzie poznać te wszystkie stosunki po stronie Czarnogóry, które mogą wywrzeć wpływ na bieg wypadków wojennych. W tym wypadku studium podobne jest tem więcej zajmujące, że do walki z Austrią stanęłoby państwo, którego cała ludność nie wynosi nawet tyle, ile armia austro-węgierska na stopie pokojowej. — A jednak to państwo może bronić się bardzo długo wobec wielkiej przemocy. Trudno powołać się na analogię dziejową, gdyż ostatnia wyprawa wojenna, którą przeciwko Czarnogórze podjął w roku 1878 Soliman pasza została przerwana, gdyż Soliman za swoją armią został wysłany na plac boju z Rosyanami. Podczas owej wyprawy wyraził się Soliman, że Czarnogórę można dopiero wtedy uważać za zwyciężoną, gdy na każdej piędzi ziemi stanie żołnierz.

Ten aforyzm jest zupełną prawdą — pisze pewien oficer w budapesteńskim dzienniku „Pester Lloyd”. — Prowadzenie wojny w Czarnogórze nie jest wcale igraszką. Bardzo wiele okoliczności złożyło się naturalną obronę Czarnogóry. Przedewszystkiem stosunki komunikacyjne utrudniają ogromnie wkroczenie do Czarnogóry. Wiedzie tam właściwie jedna tylko dobra droga, a mianowicie gościniec z Kotoru (Cattaro) do Cetynii, wijący się serpentynami na szczyt góry Lowcen.

Granica czarnogórsko idzie wzdłuż zachodniego stoku gór, więc grzbiet łańcucha górskiego znajduje się w posiadaniu Czarnogórców. — Skutkiem tego Czarnogórcy mogą już w czasie pokoju zarządzić wszystkie środki, aby ów gościniec zamknąć. Jest to tem łatwiejsze, że gościniec w niektórych miejscach znajduje się pomiędzy wysokimi ścianami skał, gdzie najsłabsze siły wystarczają, aby przerwać wszelki ruch. Pochód wojskowy tą najkrótszą drogą do Cetynii nie będzie wcale podobny do zwyczajnych wycieczek z Cattaro do stolicy czarnogórskiej. Byłby to pochód pełen krwawych walk.

Wszystkie inne drogi, wiodące do Czarnogóry, są przeważnie przystępne tylko dla piechurów, lub zwierząt jucznych, a nie nadają się do ruchu kołowego. Niektóre z nich można wprawdzie odpowiednio urządzić przynajmniej dla lekkich wozów, ale na to potrzeba czasu, powtórnie zaś używalność tych dróg traci wiele na wartości skutkiem tego, że wojska, przeznaczone do wkroczenia, muszą najpierw zgromadzić się w pobliżu granicy. Ta zbiórka nie może być dokonana w dowolnym miejscu, pośród gór niegościnnych, lecz w punktach, w których wojsko może rozbić obóz, gdzie znajdzie wodę, drzewo i słomę.

Uwzględniając te okoliczności, armia austriacka, wkraczając do Czarnogóry, ma do rozporządzenia tylko następujące drogi: Z Prisaue w zatoce Cattaro przez Dragal do małej kotłiny Grahowo, a stamtąd do Niksiczu. Do kotłiny Grahowo można także dostać się z Trebinje. Inną drogą do Niksiczu, drugiej niejako stolicy czarnogórskiej, wiedzie z Aktova, miejscowości w Hercegowinie. Ta droga idzie przez głęboką graniczną gór, a mianowicie przez przełęcz Duga. Tutaj po stronie czarnogórskiej znajdują się szczyty połowe jeszcze z czasów tureckich. Następna droga do Czarnogóry idzie przez przełęcz dolną Piwy i łączy hercegowińskie miasteczka Focze i Hum z miejscowością czarnogórską Goransko. Dwie dalsze drogi wiodą z Sandzaku, a mianowicie jedna z Plevlje przez Dugapolje do Planu i Kolaszynu, drugą z Borane do Andrijewicy. W dalszym ciągu drogi

te dają do Podgoricy, trzeciego z rzędu miasta czarnogórskiego, będącego fortecą. Drogi, idące do Czarnogóry od wschodu, nie mogą w tym wypadku być brane w rachubę, chyba ostatecznie droga ze Skutari przez Tuzi do Podgoricy. Ale chcąc tej drogi użyć, trzeba najpierw być w Skutari. Dostać się do niego można z portów San Giovanni, lub Dulcigno, które atoli nie nadają się do ładowania większych mas wojska. Lepsze warunki daje Antivari, skąd idzie droga do Cetynii.

Skutkiem tych wielce nijemnych stosunków komunikacyjnych, dowóz potrzeb wojskowych jest bardzo utrudniony. Zamiast wozów, mogących zabrać znaczne zapasy, używać trzeba zwierząt jucznych, skutkiem czego zwiększa się tabor wojskowy. Do zwiększenia go przyczynia się jeszcze jedna okoliczność. Na innych terenach wojny zawsze można liczyć na to, że część potrzeb wojennych, jak żywe bydło, opał, siano, słomę można na miejscu zrekwirować — w Czarnogórze trzeba wszystko mieć z sobą.

Ruch armii utrudniony jest przez owe bezdroża równie w znacznym stopniu. Każda kolumna wojska, idąc najczęściej głębokimi dolinami, musi po obu swoich bokach mieć na wzgórzach oddziały zabezpieczające. Odtąd te oddziały flankowe muszą z trudem iść przez bezdroża Karstu, gdzie tylko Czarnogórec w łapiach może swobodnie się poruszać. Oczywiście w tych warunkach ruch wojska jest powolny. Obóz, noclegi i wszelkie postoje są również utrudnione wśród gór, gdzie brakuje często wody, a zawsze drzewa. W dodatku różnica pomiędzy temperaturą we dnie, a w nocy jest ogromna. Po wielce upalnym dniu następuje mroźna noc, wpływając źle na zdrowotność wojska.

Gdyby przynajmniej akcja wojenna, prowadzona wśród takich warunków, mogła trwać krótko! Na to bezwarunkowo nie można liczyć ze względu na teren czarnogórski. Armia regularna ze swoim ogromnym taborem, zawisa od dowozu z tyłów (Hinterland), musi zawsze ogłazić się na swoje połączenia: na koleje, drogi, rzeki. Nie może być jak chmara szarańczy. Armia taka jest zawsze nchwytnym przedmiotem ataku. Inaczej ma się rzecz z Czarnogórcami. Nie mają oni przedewszystkiem trenu. Każdy żołnierz niesie sam swoje zapasy, resztę noszą w tyle kobiety. Z tego powodu oddziały czarnogórskie, znajdujące w dodatku teren, odznaczają się niezwyczajną lotnością. Zdarza się nie raz, że wielki oddział armii, koczując, już ma otoczyć Czarnogórców i nagle znajduje miejsce puste. Rozprószyli się, ażeby opodal znowu się zgromadzić. Takie wojsko jest wprost nieuchwytnie.

Czarnogórcy, wymykają się z każdej matni i zasadki, niepokoją natomiast nieustannie swoich nieprzyjaciół. Napadają na małe oddziały, na konwoje, na tren i nuzą nieprzyjaciół w sposób, który po dłuższym czasie staje się czymś gorszym niż najkrwawsza bitwa w otwartym polu. Wśród podobnych warunków szybki zamach nawet z siłami bardzo przeważającymi jest niemożliwy. Długie, uporczywe walki, zdobywanie ziemi powolne, oto jakby wyglądała wojna z Czarnogórcami.

Morderstwo w Teresinie.

Warszawa, 30 kwietnia.

(Tajemnicze włamanie do pałacu i wykradzenie dokumentów. — Bezskuteczna obława. — Aresztowanie ordynata Bispinga.)

Zbrodnia w Teresinie zaczyna coraz bardziej rozgorączkować opinię publiczną. Zdarzenia dni ostatnich, — tajemnica, otaczająca wyniki śledztwa, okoliczności, jakie wyłaniały się poczynają dokoła sprawy, naprowadzają na domysł, że sprawa zbrodni czyni usilne starania, aby zetrzeć jej ślady i wszelkie poszlaki i dowody. Mimo to wszystkie nie śledztwa prowadzą, jak dotąd, do jednego punktu i do jednej osoby.

Dokonane przed dwoma dniami tajemnicze włamanie do gabinetu zamordowanego księcia Lubieckiego w Teresinie, zdaje się wskazywać, że pozostaje ono w ścisłym związku ze zbrodnią. Komisja sądowa, która we wtorek po południu przybyła do Teresina celem zbliżenia tego włamania, stwierdziła następujący stan rzeczy:

Gabinet księcia był, jak wiadomo, nazajutrz po odkryciu zbrodni morderstwa, opieczetowany. Odtąd pierwszą czynnością komisji było zdjęcie pieczęci z drzwi frontowych i dokonanie oględzin pokojów, toaletowego gabinetu i przyległych pokoi. Stwierdzono, że złodziej używał do odierwania blata z bluzki łomu żelaznego. Środkiem szuflady w biurku, gdzie podobno przechowywane były najważniejsze dokumenty prywatne księcia, oraz boczne, płaskie szuflady i szafki, były porywane i otwarte.

Oględziny poruczników na podłodze papierów i jednej z szuflad, znajdujących się na środku gabinetu, świadczy, że złodziej przedewszystkiem szukał potrzebnych mu dokumentów. Pracę tę prowadził przy świetle lampy i lampki elektrycznej, gdyż na obu były znaki zapalania ich. Porozdzielane koperty świadczy, że rzeczywiście skrupulatnie przeglądali wszystkie papiery, jakie znajdowały się w szufladach. Nie wiadomo jednak, czy i jakie papiery były potrzebne złodziejowi, który z taką śmiałością dostał się do gabinetu. Złodziej potwierdził również wszystkie szkatułki, skrytki, szafki, słowem ani jednego przedmiotu lub sprzętu nie pozostawił bez zbadania. Praca ta, bardzo drobna, trwała co najmniej godzinę. Obecność tak dużego złodzieja w gabinecie przy świetle latarki i lampy, zapalanych kolejno, wśród nocy widnej, gwiazdzistej, wydaje się czymś niezwykłym. Co robił dwaj stróżowie? Czyż ani razu przy otoczeniu pałacu nie zatrzymali się z prawej, południowej strony pałacu? Stróżowie opowiadają, że po kilkanaście minut odpoczywali na schodach frontowych pałacu i że zdziwnili się na chwilę po godzinie 2. Drzemka ta jednak musiała być mocna, skoro nie słyszeli brąku rozbitych szafek. Jak widać, wszystkie okoliczności złożyły się na znakomite uatwienie przedstawienia się złodzieja do pałacu.

Stwierdzono następnie, że łupem złodzieja stały się następujące przedmioty: broń angielska o jednym cynglu, broń dwunastokalibrowa z monogramem księcia, kupiona w Anglii, wartość 1500 rb., danielowa, również systemu angielskiego, kupiona w Warszawie, wartość 250 rb., mauzer dziesięciopistoletowy i brauning długi, dużego kalibru. Skradziono również 60 sznurków korali, kupionych przez księcia zagranicą i przeznaczonych na podarunki dla dalekych folwarcznych. Suma skradzionych pie-

niędzy nie jest znaczna, podobno gotowizna wynosiła około 300 rubli. Znajdujące się w sąsiednim z gabinetem pokoju futra, ubrania i srebra pozostały niekierowane.

Obładowany tym łupem, nie pozostawiając również dość ciężkiego łomu, złodziej wyszedł przez drzwi na balkon, zszedł na ziemię i uszedł niezauważony przez nikogo. Doraźnie poszukiwania natychmiastowe nie dały żadnych wyników. Pomiędzy godz. 3 a 4 po południu zarządzono obławę, w której wzięło udział około 100 mężczyzn i kobiet ze służby folwarcznej. Przeszukano dokładnie las, wszystkie zagajniki, a zwłaszcza miejscowości i rowy, gdzie w wodzie znalazłoby łom żelazny. Poza tem poszukiwań tych nie uwiódł żaden inny wynik.

O godz. 6 wiecz. prokuratorzy wraz z ks. Drucim-Lubeckim opuścili Teresin i powrócili do Warszawy. Pozostał tylko podprokurator, p. Herschelmann i sędzia śledczy Beszmenow.

Wyniki dotychczasowych badań doprowadziły władze prokuratorskie do przekonania, że jedną osobą, przeciw której wszystkie okoliczności przemawiają, jest ordynat bar. Bisping i że śledztwo musi być na jego osobę rozciągnięte. Wobec tego we środę rano do mieszkań bar. Bispinga przybył komisarz policyjny i zawiadomił go, że z rozporządzenia prokuratora zostaje chwilowo w aresztowaniu. Bar. Bispinga przewieziono bezzwłocznie najpierw do cyrkułu, gdzie dokonano rewizji osobistej i sabsano aresztowanemu portfel z dokumentami i weksłami, potem przewieziono go do sądu okręgowego. Gabinet Bispinga w jego prywatnym mieszkaniu w Warszawie przy ul. Hortensy opieczetowano.

Fakt aresztowania ordynata bar. Bispinga wywarł niesłychane wrażenie w Warszawie. Ordynat Jan bar. Bisping znanym był bowiem do ostatnich czasów jako człowiek bez skazy i dobry obywatel. Właściciel magnackiej fortuny, ordynat na Massalanach w gub. Grodzieńskiej, posiadł prócz ordynatu, szacowanej na półtora miliona rubli, wielki majątek osobisty. Bar. Bisping pochodzi z wysokiej szlachty kurlandzkiej. Przez żonę swoją, księżnę Radziwiłłową, wdowę po ks. Karolu, a córce Andrzeja hr. Zamyskiego i ks. Karolinie de Bourbon, skończył się z p. cesarowej austriackiej Elżbiety, skazywany jest z wielu dworami. Pierwszą żoną ordynata Bispinga była Radziwiłłówna z Litwy. Związek ten, zawarty przed laty dziesięć, nie trwał długo, bo w niespełna ośm miesięcy p. Bispingowa zmarła przy poroku, pozostawiając młodego wielki majątek, którego połowę rzekł się ordynat na rzecz siostry nieboszczki.

Na krótko przed zawarciem powtórných związków małżeńskich, ordynat Bisping przez dłuższy czas przebywał w Rzymie, z zamiarem wstąpienia do klasztoru Trapiatów i przekazania ordynatu swojemu młodszemu bratu Kazimierzowi. Wówczas to w Rzymie poznał dzisiejszą swoją małżonkę.

Niedzielne pisma warszawskie przynoszą w sprawie aresztowania bar. Bispinga następujące dalsze szczegóły:

Ordynat Bisping wiadomość o swym uwięzieniu przyjął z pozornym spokojem.

Śledztwo nad sprawą i badanie ordynata Bispinga objął sędzia śledczy do spraw szczególnej wagi, p. Bieźmenow.

Badanie oskarżonego w sądzie okręgowym trwało 3 godziny. Przebieg badania pozostaje tajemnicą, ale tylko wiadomo, że bar. Bisping nie przyznaje się do imputowanej mu zbrodni i zapewnia o swej niewinności.

Po przesłuchaniu sędzia oświadczył oskarżonemu, że na mocy decyzji prokuratora waraz. Izby sądownej jest on od tej chwili uwolniony. Wówczas ordynat Bisping prosił, aby p. prokurator zechciał jeszcze raz go wysłuchać.

— Nie wątpię — mówił — że zdołam przekonać p. prokuratora o beczelowości tego uwięzienia.

Prośbie tej stało się zadość. Rozmowa prokuratora z p. Bispingiem trwała przeszło godzinę, ale nie wpłynęła na zmianę decyzji.

Bezpóśrednio po tej rozmowie odbyła się w obecności p. Bispinga, jego żony i mecenasa Leona Papieskiego, doradcy prawnego Bispingów, rewizja w mieszkaniu prywatnym p. Bispingów przy ul. Hortensy. Po rewizji, która podobno nie dostarczyła obciążających dowodów rzeczowych, przedstawiciele władzy zezwolił ordynatowi na spożytko kołacy w towarzystwie małżonki, poczem o godz. 12.30 po północy odwieziono bar. Bispinga w jego własnym landzie do wozu śledczego, gdzie dlań przygotowano osobną celę.

Ordynatowa od pierwszej chwili, w której aresztowano jej męża, zachowując spokój niezamącony, który budził podziw otoczenia. Mówi ona, że niema nawet cienia prawdopodobieństwa, żeby jej mąż mógł być winowajcą i wierzy niezachwianie, że niewinność jego będzie stwierdzona.

Co się tyczy motywów uwięzienia, to — jak słychać — władza śledcza wyłącza w podciągnięciu do odpowiedzialności ordynata Bispinga nie tylko cele materialne, ale nawet premedytację; oskarżenie jest budowane na przypuszczeniu dokonania zabójstwa w rozdrażnieniu na tle sprzeczki.

Kronika powstania 1863-64 roku.

1 maja.

Mianowany naczelnikiem woj. lubelskiego przechoził generał Jeziorański kordon z 700 ludźmi, doskonale uzbrojonymi i stając obóz pod Tepłanin w lesie zwanym Kobylówka (Lub. Kobylanka). Tutaj atakują go 2 rotę strzelców fińskich, 2 szwadrony dragonów, seina kozaków oraz artyleria z 4-ma działami. Po krótkiej walce pobit zupełnie uchodzą Moskale w największym pośpiechu, stracili prawie 90 w zabitych i rannych i przez pęd dni nie mogą się odważyć na ponownie ataku. — Odpierają Moskali w Pyzdrach, opuszczają Taczanowski następnego dnia miasto i w pochoździe w głąb województwa odgania garstkę jazdy patroli jazdy moskiewskiej pod Oleścem (Kal.).

2 maja.

Major Beklemiszew z 1 rotą piechoty i kozakami atakuje pod Hornowem (Gr.) oddział Łatkowski, który się zbierał w lasach działkowskich. — Ukrył za wałami w dogodnej pozycji przez 2 godziny powstańcy rzadkimi, lecz celnymi strzałami odpierają ataki, aż wreszcie Beklemiszew, mając 11 zabitych i tyłu rannych, odchodzi, nie zadowolony powstancami z żadnych strat.

Zapisujemy się na członków T. S. L., wkładka roczna członka zwyczajnego wynosi 2 korony, członka wspierającego 12 koron.

Kronika.

Kraków, 2 maja.

Trzeci Maja. Na murach miasta pojawiła się odeszła, wzywająca do udziału w jutrzejszej uroczystości, której program jest następujący: O godzinie 10 rano odbędzie się uroczystość nabożeństwo wraz z kazaniem w kościele OO. Karmelitsów na Plasku. W czasie nabożeństwa śpiewać będzie chóór „Lutni”. Po nabożeństwie zgromadzeni uczestnicy udadzą się w uroczystym pochodzie ulicą Karmelicką, Dunańską, Basztową, Floryańską, Rynek, kłom kamienia Kościuski, ulicą Grodzką na Wawel. Zostaną wygłoszone przemówienia na dziedzińcu Wawelskim i placu Bernardyńskim. Delegacy złożyą wieniec na grobie Tadeusza Kościuszki, tudzież na sarkofagu Władysława Jagiełły. Pochód zacznie się ustawiać o godzinie 10 rano. Komitet uprasza wszystkich uczestników, aby do godziny 11 ustawili się w pochodzie w swoich wyznaczonych grupach. Pochód ruszy o godzinie 11 na Wawel. W czasie zbliżenia się pochoda do podnóża Wawelu zabrzmi głos Zygmunta. Uroczystość zakończy się oświetleniem kamienia Kościuski w Ryńku głównym, gdzie wygłoszona będzie mowa o godzinie 6 wieczorem. Zakończy uroczysty wieczór w Sokołach krakowskim o godzinie 7.

Dar Narodowy w dniu 3 maja dla T. S. L. Na ostatnim posiedzeniu Związku okręgowego ustalono ilość stolików oraz listę gospodyń zbiórki Daru narodowego. Następujące państwa przyjeły na siebie obowiązki gospodyń przy stolikach: Na plantach przy bramie Floryańskiej p. Wodzinowska; pod uniwersytecie p. Grelowa; pod pomnikiem Straszewskiego p. Tondosowa; obok sklepu Sukińskiego p. prezydentowa Seidlowa z p. dr. Seidlową; na Wawelu p. Dawidowska i Gustawska; pod Wawelem p. Buszyńska; obok głównej poczty p. Habichtówna i Dobrowolska; obok Izby handlowo-przemysłowej p. Stupnicka i Owczarkiewiczówna; pod kawiarnią Esplanade p. Dawidowa, Andrzejewiczówna i Barańska; przy kościele karmelickim Stowarzyszenie nauczycieli; pod Sokołem p. Gustawska; pod hotelem Krakowskim p. Rebenowa, Okołończowa i Gertlerowa; przy ulicy Pędziaków p. Podnalkowa; przy ulicy Wolskiej p. Błotnicka; pod Hawelką p. prof. Zofia Surzycka, Wita Tabaczynska i Janina Turowska; pod hotelem Drezdeńskim p. Wanda Bilewska, Aniela Krzyżanowska i Jadwiga Sokolowska; pod Sukiennicami p. Jadwiga Januszevska, Jadwiga Działowska i Marya Krolowa; pod Szarą kamienią p. Olga Riedlowa i Wanda Oleśowa; pod Wenzlem p. Kazimiera Silbermannowa, Klara Oberländerowa i Jadwiga Deringowa; na placu Franciszkańskim p. Helena Schindlerowa i Jadwiga Simmowa; obok mleczarni Dobrzyńskiej p. Postulska; przy ulicy Wiśniej p. Wojtaszkowa; przy pomniku Jagiełły i Jadwigi p. Strużyńska; przy sklepie Szczurkowskiego p. Księżowa; na pl. Maryackim p. Mizerowa; przy moście Zwirzyńskim p. Jachleciowa; przy kościele św. Piotra p. Czapkowska; pod starostwem p. Niepielska; pod Drobnem p. Helena Kińska i Szpakowska; pod kawiarnią Teatrą p. Marya Głuska i Kauerowa; pod Bismarckiem p. prof. Karłowakowa i Skórówna; pod uniwersytecie p. Grudowska i Stawiska.

Uroczysty wieczór w Sokołach. Komisja obchodowa Sokoła urządziła w dniu 3 maja uroczysty wieczór dla uczczenia rocznicy konstytucji Trzeciego maja z współudziałem redaktora Srukowskiego, Lili Dobrzańskiej, Eugenii Loglerówny, Karola Urbanowicza, Leszka Stępowskiego, chóru Sokoła podgórskiego i krakowskiego, pod kierunkiem Stan. Kowickiego oraz amatorskiej orkiestry Sokoła krakowskiego, pod kierunkiem L. Urygi. Początek o godz. 7 min. 15 wieczór.

Zamykanie sklepów. Krakowskie stowarzyszenie kupców przypomina, że w maju, czerwcu i lipcu mogą być hande wszelkiego rodzaju w sobotę otwarte do godziny 9 wieczorem, a hande artykułów spożywczych do godziny 10 wieczorem.

„Powitanie wiosny”. Pod taką nazwą odbędzie się jutro w „Oleandrach” (wystawa architektoniczna) wielki festyn na dośchód Daru narodowego 3 Maja. Wiele ciekawych atrakcji, konkurs taneczny, trzy orkiestry, chóry i t. p., dają rejkiem doskonałe zabawy. Komitet postarał się o wszelkie niedogodności dla swych gości, jak: powiększenie liczby wozów tramwajowych z przystankiem przed placem zabawy, dla wielbicieli teatru pozostawia dwie szychowe sztuki, które odegra zaszczytnie znany akademicki teatr artystyczny oraz zawsze gorąco przyjmowanego Wyrwica ze swym najnowszym programem, dotychczas niewidzianym.

Festyn ten liczyć może na jak najliczniejszą frekwencję.

Marszałek krajowy hr. Gołuchowski zapowiedział swoje przybycie na jutrzejsze publiczne posiedzenie Akademii umiejętności.

Z Tow. demokratycznego. Przypomniamy, że dziś o godzinie 7 i pół wieczorem odbędzie się w Towarzystwie demokratycznym ogólne zebranie członków. Na porządku dziennym sprawa ruska. Referuje redaktor K. Srokowski. Po referacie dyskusja.

Zjazd kobiet polskich w sprawach wychowawczych, społecznych i ekonomicznych rozpoczęło się w sobotę 10 maja o godz. 8 wieczorem zebraniem towarzyskim w Starym Teatrze. Nazajutrz o godzinie 10 odbędzie się nabożeństwo, poczem o godzinie 11 pierwsze posiedzenie zjazdu, w sali Towarzystwa rolniczego (plac Szczepański 1. 8).

Z teatru. W sobotę 3 b. m. wznawiał teatr krakowski tragedję Jolnasa Słowackiego „Beatrycja Cenci” z p. Solską w roli Beatrycji, dyr. Solskim w roli Piotra Negli, p. Kosmowską w roli Lukrecji Cenci, p. Bęgańskiego w roli malarza Głatego. — W niedzielę 4 b. m. po południu o godzinie 3 1/2, „Taniec czynowników” Birińskiego, po ccaach zniożonych do połowy, wieczorem o 7 1/2. „Judasza Kariotych” K. H. Rostrowskiego, z dyrektorem Solskim w roli tytułowej.

Do teatru miejskiego w Krakowie zaangażowany został, jak donoszą pisma warszawskie, p. Andrzej Milewski dotychczasowy kierownik teatru popularnego w Łodzi. P. Milewski obejmie w teatrze krakowskim obowiązki reżysera.

Otwarcie wystawy Związku artystów w pawilonie architektury obok parku Jordana nastąpi jutro, w sobotę, o godzinie 11 przed południem. Obok wystawy współczesnej, w jednej z sal odbędzie się wystawa pamiątkowa Stan. Fieleschmana, przedstawiająca kopie z obrazów Leonarda da Vinci, Michała Anioła, Tycjana, Rubensa, Valasqueza i Halsa oraz portrety oryginalne artysty.

Zbiórowa podróż artystyczna. Towarzystwo imienia Wita Stwosza przypomina, że zbliża się termin podróży zbiorowej do St. Wolfgang, Salzburga, Insbruka, Monachium i Norymbergi, podjętej celnie zapoznania się z genialnym a nieznanym w Polsce d.robkiem wielkiego naszego artysty. Uczestnicy zbioru się we czwartek dnia 8 maja o go-

dzinie 7.30 rano w Salzburgu na dworcu Ischl. Ktoby miał ochotę skorzystać z tej sposobności i ogładać arcydzieła Wita Stwosza na oczy, nie, zechce zgłosić udział swój na ręce Ludwika Stasiaka w Bochni. Wyjeżdżać potwa 5 do 6 dni.

Zjazd kobiet polskich w sprawach wychowawczych, społecznych i ekonomicznych rozpocznie się w sobotę dnia 10 maja o godzinie 7 wieczorem zebraniem towarzyskim w Starym Teatrze. Następnego dnia o godzinie 10 nabożeństwo, poczem o godzinie 11 l. posiedzenie zjazdu w sali Towarzystwa rolniczego, Plac Szczepański 8.

Burzenie wału po ke'el obwodowej. Przeszło między ulicami Długą a Krowoderską jest już na ukończeniu, wał jest już zupełnie uisniony na przestrzeni między ulicą Krowoderską a Karmelicką. Nierozbity jest jeszcze wał między ul. Karmelicką a Oczarowską datego, że muszą być dokonane pewne urządzenia w sprawie pływalni wojskowej. Roboty na przestrzeni między ul. Oczarowską a Wolską, to jest na przestrzeni obok przyszłej akademii górniczej, studium rolniczego, weterynaryj i szkoły przemysłowej, naprzeciwko parku Jordana są również na ukończeniu. Niedawno rozpoczęto rozbieranie wał między ul. Wolską a Zwirzyńską. Magistrat rozpiął już litytacyę na sprzedaż obiektów po kolei obwodowej na całej przestrzeni od ulicy Długiej aż do potoku Wilga w Dębnikach. Również przygotował magistrat litytacyę na zebranie wału w Dębnikach na przestrzeni od Wilgi do potoku Wilga. Dnia 15 sierpnia b. r. zostanie rozebrany wał od potoku Wilgi do Bonarki, w tym bowiem dniu kończy się termin utrzymania kolei przemysłowej do kamieniołomów p. Batki. Zaraz po 15 sierpnia zostanie rozebrana dolna część wału między Wilgą a stacją Bonarka. Szczegółowy projekt na kanał spławny w granicach Wielkiego Krakowa już nie uwzględnia kolei obwodowej; projekt ten jest wystawiony dla publiczności w budownictwie miejskiem.

W lesie obdaje się dochodzenie komisyjne w sprawie spławnego kanału na przestrzeni Samborek—Kraków.

Równocześnie z rozbieraniem wału po kolei obwodowej usnwa się także obiekt wojskowy na Rudawie za rogatką Wolską. — Po uisnieniu tego obiektu będzie mogło kierownictwo regulacji Wisły dalej zasklepić kolektor.

Jak wiadomo na przestrzeni wału kolejowego otwiera miasto szeroko (około 50 m.) ulicę plantacyjną. Od strony miasta pójdzie plantem tramwaj dwutorowy. Ulice na przestrzeni między ul. Wolską a Zwirzyńską, oraz także na przestrzeni między ul. Długą a Krowoderską zostaną jeszcze tego roku urzadzone. Domagają się tego właściciele parcel, nabytych od gminy z grantów popofecznych.

Z konserwatorium. W piątek 2 b. m. odbędzie się w sali prób Tow. muzycznego (plac Szczepański 1, II. p.) wieczór muzyczny uczniów, którego wykonawcami będą uczniowie klas prof. Swierzyńskiego, Brandysa, Lipskiego (fort.), Wieruchowskiego i Czaplińskiego (skrzypce). Ponadto uczennice prof. Ludwiga odśpiewają duet z op. M. Swierzyńskiego „Wesołe życie”. — Początek o godz. 7 wiecz.

Prof. Jan Ebell urządził w sobotę 3 b. m. w maj. sali Starego Teatru wieczór muzyczny, na program którego złożył się popis jego uczniów i uczennic. Dochód przeznaczony na niezamownych uczniów konserwatorium. Początek o godz. 7. Bilety po 1 K w kasie Starego Teatru.

Ślasy Wieselenthal, rozgłosnej slawy tancerki w nowoczesnym stylu, wystąpił po raz pierwszy w Krakowie w dniach najbliższych w Starym Teatrze. Także siostr Wieselenthal, które znalazły już całą plejadę młniew lub więcej utalentowanych naśladowczyń, są widokiem jednym w swoim rodzaju ze względu na wyjątkowy wdzięk tancerek i urok subtelnej poezji, jaki nadają swoim produktom. Szczegóło o tym ciekawym wieczorze podamy niebawem.

Z uniwersytetu. Pp. Edward Grabowski, konceptant adwokacki, rodem z Warszawy, i Bernard Huppert, kandydat sędziowski z Wadowie, otrzymali w uniwersytecie Jagiellońskim stopień doktora praw, a p. Edmund Parnes, prof. gimnazjalny w Kamionce Strumiłowej, stopień doktora filozofii. „Zniczek”. We wtorek dnia 6 maja b. r. odbędzie się o godzinie 4 po południu w gimnazjum Sobieskiego walne doroczne zebranie członków redakcji miesięcznika młodzieży szkół średnich „Zniczek”, na którym dotychczasowy redaktor, Jerzy Mazanowski, (z klasy VIII, gimn. św. Józefa) złoży sprawozdanie z całorocznej działalności, poczem odbędą się wybory nowego wydziału. — Wydział ustępujący obłubnie zaznaczył w szeregu ciekawych zeszłoty miesięcznika swoją działalność — co jest dowodem, że młodzież nasza żyje, jednoczy się i pracuje w myśl ideałów społecznych i narodowych.

Wyloczke do Ojowa w dniu 11 b. m. (wzami) urządził krak. Ognisko naucz. Koszta 7 K od osoby. W wyloczce mogą brać udział osoby z poza sfery nauczycielskich. Zgłoszenia przyjmują do 5 b. b. K. Gołachowski, Lorestańska 16. Ustnych informacji udziela się w lokalu Ogniska Rynek 1, 29, II. p. od 5—6 wiecz.

Również w dniach 11 i 13 b. m. urządził wyloczke do Ojowa akad. Związek sportowy. Wyjazd z Krakowa 11 b. m. o godz. 6 i pół rano z ul. Długiej (przy zakończeniu linii tramwajowej). Informacy udziela się i zgłoszenia przyjmują w lokalu A. Z. S., uniwersytet, sala 2, partor, codziennie od 7—8 i pół wieczór.

Związek jarosów. W niedzielę 27 kwietnia odbyło się zebranie współdziałcego Związku jarosów. Po ożywionej dyskusji, wśród której wyłoniło się wiele ciekawych projektów, odnoszących się do przyszłej działalności Związku, postanowiono odłożyć wybór zarządu do piątku 2 maja godzinę 7 wieczór. Komitet uprasza jarosów i sympatyków jarstwa o jak najliczniejsze przybycie na to zebranie, które odbędzie się w lokalu Związku jarosów. (Rynek Linia A-B 1. 45 i piętro).

Włamanie. Do warsztatu majstra krakiewkiego Thaleria przy pl. Wolnica 1.2 włamali się wczorajszego nocy nieznani oprawcy i skradli kilkanaście ubrań wartości 400 K.

Wylowione zwłoki. Dzisiaj rano wylowili rybacy we Wiśle zwłoki czeladnika piekarskiego Stanisława Batora, który utonął w piątek w nocy, chcąc przepłynąć Wisłę z Dębik na drugi brzeg.

Z kraju.

Tarnobrzeg, 29 kwietnia. (Rozwiązanie rady gminnej. — Wybory do rady powiatowej. — 3 Maja).

W marcu b. r. rozwiązano tutejszą Radę gminną. Pertraktacje co do osoby zamianowanej na mającego komisarza rządowego i co do osób rady przybożnej toczyły się od jesienu przeszłego roku.

do marca b. r. między kierownikiem starostwa a namiestnictwem, ostatecznie zamianowano komisarzem rządowym byłego burmistrza p. Jana Kosielskiego, na zastępcę powołano zarządcę podatkowego Ludwika Zajędlawskiego. Do „rady przybożnej” weszli: sekretarz sądowny J. Chalczar, inż. H. Dudek, adwokat dr M. Goldgart i dr W. Reben, aptekarz E. Denker, oraz kujey J. Haas, S. Laam i S. Eder. Głównym zadaniem komisarzatu będzie przeprowadzenie wyboru wszystkich członków nowej Rady miejskiej.

Wybory do tutejszej Rady powiatowej rozpisane zostały na dzień 7, 14 i 16 maja r. b. Mieszkańców naszych obchodzą głównie wybory z gmin miejskich, do których należą gminy w Tarnobrzegu, Rozwadowie, Baranowie i Radomyślu nad Sannem.

Brody, 1 maja. (Ognisko naucz.). Dzisiaj zwołano u nas Ognisko nauczycielskie. Na zgromadzeniu przybył delegat Związku ze Lwowa, p. Smulikowski, który wygłosił referat o organizacji nauczycielstwa. Przewodniczącą Ogniska wybrano p. Lewicką, sekretarzem p. Woźniakowskiego.

Ze świata.

Trzeci Maja w Dreźnie. Z Dreznia donoszą: Towarzystwo przemysłowców polskich w Dreźnie, obchodząc od długiego szeregu lat wspólnie wieczornicę ku uczczeniu pamięci zaszczytnie zapisanej w dziejach polskich Konstytucji 3 Maja, aby i tego roku złożyć należny hołd ceniom zasłużonych twórców wielkopomnego dzieła, uchwalilo odbyć wieczornicę w niedzielę dnia 4 maja o godzinie pół do 9 wieczorem w sali posiedzeń Kronprinz Rudolpha, Schrebergasse 12. Szanownych członków przebywających w Dreźnie lub okolicy zaprasza zarząd na to zebranie.

Okradzenie magistratu w Piotrkowie. Z Piotrkowa telegrafują: Niewykryty złodziej rozbił w nocy 30 z. m. kasę magistratu i skradł z niej 4105 rubli. Złodzieje dostali się do izby kasowej przez piwnicę, wybiwszy sklepienie pod skarbcem. Śledztwem kieruje sam gubernator.

Wybrki studentów rosyjskich. W Karlsruhe trzej rosyjscy słuchacze politechniki nagabywali w sposób brutalny towarzyszy niemieckie wychodzące z teatru. Gdy Niemcy oparli energicznie ich ataki, student ci chcieli uisnąć automobilem, jednakże policja zatrzymała ich. Wypadek ten obudził tam większą sensacyę, że niedawno w podobny sposób napadli na Niemców studenci rosyjscy w Weinheim.

Pożar lasów. W obwodzie Kellen pod Hanowem powstał pożar lasów. Pożar grozi miejscowości Liederloh. Wystrono wojsko celem stłumienia ognia.

Telegraf Iskrowy na usługach policji. Jak donosi telegram z Dessau, fabrykanci Specht i Rosch umknęli do Ameryki, popełniwszy znaczne oszustwa. Gdy parowiec „Pensylwania”, na którym jechali, zbliżał się do Nowego Jorku, zostali obaj uwięzieni na radiotelegraficzne polecenie policji niemieckiej.

Zamordowanie agenta policji. Przed wczoraj zamordowany został agent policji w Nowym Jorku, nazwiskiem Jerzy Małda, który wystrzelił bandę rzeźmieszków, noszącą nazwę East-Lide-Bande. Prawdopodobnie Małda padł ofiarą zemsty ze strony nie uwolnionych jeszcze członków tej bandy. Zbrodnię wykonano w nocy, na 31 Avenue na tem samem miejscu, gdzie zamordowano Rosenthala, właściciela domów gry.

Trzęsienie ziemi. Z Nowego Jorku donoszą: Dnia 30 kwietnia nad rzeką św. Wawrzycia zauważono silne trzęsienie ziemi. W Otawie (Kanada) wozy tramwajowe doznały silnego wstrząśnienia, a domy zachwiała się. Teleskop na wieży obserwatorium astronomicznego został uszkodzony. — W Montreal mieszkańcy opuścili domy i obozowali na ulicach i placach.

Katastrofa kolejowa. Na przestrzeni pomiędzy stacyami Ronconles i Severac poślaz osobowy, jadący do Taluzi, wykościł się. Trzy wagony z podróznymi przewróciły się. Rannych jest 20 osób, z tego dwie ciężko.

Zmarli.

Ks. Józef Waligóra, proboszcz w Komorowiecach, zmarł dnia 30 z. m. w 49 roku życia.

Dla teatrzyłów amatorskich pożądana będzie wiadomość, że świeżo właśnie nakładem księgarni Jana Maniżewskiego (ul. Batorego) wyszła książeczka Franciszka Barańskiego, zawierająca obrazek sceniczny w 1 akcie: „Święto Trzeciego Maja” dla śpiewy. Barański jest

Program od czwartku 1 do niedzieli 4 maja 1913: 1) Malowniczy Kaukaz (wspaniale kolorowany). 2) „Człowiek w płaszczu“ (Nordisk). 3) Maks sportsmenem (wyborna humoreska). 4) **KRÓL DYAMENTÓW (Nabob)** — (dramat opracowany według dzieła Alfonsa Daudeta). **Od soboty 3-go maja począwszy: CZARNA HERABINA** (dramat kolorowany, najświetniejsza sensacya sezonu z M. Robinne, najpiękniejszą kobietą Paryża).

